

Bu sayfa Őu linkten yazdırılmıŐtır: [<http://www.risaleonline.com/soru-cevap/inanmak-istemeyene-nasil-anlatilir>]

[İman](#)

Soru

İnanmak İstemeyene Nasıl Anlatılır?

Allah ve ahirete inanmayan birisi var, Kur'anı Kerim'in, Allah tarafından Hz. Muhammed'e (sav) indirildiğini de inkâr ediyor. Ayrıca, yaratıcı varsa, onun niye yaratana yok? Gibi sorular soruyor. Böyle bir kimseye nasıl anlatmak gerekir?

Cevap

Böyle bir kimsenin, Peygamberlere ve kitaplara inanabilmesi için öncelikle yüce yaratıcıya inanması gerekir. Bu sebeble, Allah inancı oturmadan diğere maddelere geçmek doğru olmaz. Atomlardan güneşlere kadar, hatta kendi bedeni ve hayatı da dâhil her şey Allah'ın varlığını gösterdiği halde bir insanın, hususen bir İslam memleketinde, gerçekten inanmaması mümkün değildir. İÇin aslı inanmak istememekte ve bunun için bahaneler aramaktadır. Bu psikoloji ile hareket edildiğinin en açık delili, Allah'ın varlığına dair güzel bir delil söylendiğinde onun üzerinde iyice düşünmeden hemen reddetmeleri ve o delilin zayıflığını iddia etmeleridir. Meselâ, "Bir köy muhtarsız olmaz. Bir iğne ustasız olmaz, sahibsiz olamaz. Bir harf kâtibsiz olamaz, biliyorsun. Nasıl oluyor ki, nihayet derecede muntazam Őu memleket hâkimsiz olur?" (10. Söz) diye gerçekten işi bitirici olan bu gibi bir delili söylediğinde, 'dur Őu cümleyi güzelce anlamaya çalışayım çok ilginç görünüyor' demek yerine, hemen telaşlı bir şekilde 'yok bu hiç de ikna edici değil' diye cevap verirler. Hâlbuki böyle derin manalı bir cümleye, öyle pat diye 'yok' denilemez. Bu tavır da gösteriyor ki, bu kişilerin tavrı üzüm yemek değil bağcıyı dövmektir. Yani gerçekten objektif olarak, duygularından sıyrılmıŐ bir şekilde gerçeği arasalar söylenen her delile büyük bir özenle yaklaşırlar. Bu gibi inanmak istemeyen insanların ŐartlanmıŐlıklarını, Üstad Bediüzzaman Tabiat Risalesi'nde Őu cümle ile tarif eder: "Madem Sâni'-i Kadîm'i (ezelî sanatkârı) kabul etmiyorum; öyle ise en münasibi, bu defter (tabiat) bunu yapmış ve yapar diyeceğim der." İnanmak istemediklerini gösteren diğere bir delil de Őudur: Etkili bir delille

karşılaştıklarında mağlup olma telaşına kapılarak, hemen karşı atağa geçip başka konulara atlayıp oradan soru sormalarıdır. Ona da bir şeyler söylenince, bu sefer de başka soruya atlarlar. Bu tavrın sonucunda hiçbir sualleri cevaplanamamış gibi olur. Bu da gösteriyor ki, onlar imanın ispatlanmasından korkmaktadırlar. Çünkü o takdirde, alışmış oldukları bütün haramlardan vazgeçmek ve dini vecibeleri yerine getirmek zorunda kalacaklar. Hem de yapmadıkları takdirde, ahrette cehenneme atılacaklarını kabul etmek zorunda kalacaklar. Bu da kendilerine çok ağır gelmektedir. Böyle kimselerden bazıları muhatab alınmayacak kadar alçalmış olabilirler. Eğer bu derece lâubali ise onlara hakikatleri anlatmak, İslam alimlerince 'öküzün boynuna inci gerdanlık takmak' olarak değerlendirilmiştir. Eğer, söz dinleyebileceğine dair bazı emareler gösteriyorsa;1- Tevhid hakkında 'tamam Allah'ın varlığına inandım' demedikçe öteki bahislere geçmemek gerekir.2- Bir soruyu iyice çözmeden diğer sorulara atlamamak gerekir.3- Bu gibi insanlar imandan kaçmaya çalıştıkları için, insanın imana bu dünya hayatında ne kadar çok muhtaç olduğunun üzerinde de durmak gerekir. Risale-i Nur'da bütün iman rükünlerinin çeşit çeşit delilleri yanında, insanın iman etmeye ne kadar çok ihtiyacı olduğuna dair pek çok dersler de vardır. Onlardan kısa bir numunesi şöyledir: "Meselâ senin gayet sevdiğin birtek evlâdın sekeratta ölmek üzere iken ve me'yusane (ümitsizce) elîm (acı) ebedî firakını (ayrılığını) düşünürken; birden Hazret-i Hızır ve Hakîm-i Lokman gibi bir doktor geldi, tiryak gibi bir macun içirdi. O sevimli ve güzel evlâdın gözünü açtı, ölümden kurtuldu. Ne kadar sevinç ve ferah veriyor anlarsın. İşte o çocuk gibi sevdiğin ve ciddî alâkadar olduğun milyonlar sence mahbub (sevgili) insanlar o mazi (geçmiş zaman) mezaristanında -senin nazarında- çürüyüp mahvolmak üzere iken, birden hakikat-ı iman (iman gerçeği), Hakîm-i Lokman gibi o büyük i'damhane tevehhüm edilen (zannolunan) mezaristana kalb penceresinden bir ışık verdi. Onunla baştan başa bütün ölümler dirildiler. Ve "Biz ölmemiştir ve ölmeyeceğiz, yine sizinle görüşeceğiz" lisan-ı hal ile (hallerinin diliyle) dediklerinden aldığın hadsiz sevinçler ve ferahları, iman bu dünyada dahi vermesiyle isbat eder ki: İman hakikatı öyle bir çekirdektir ki, eğer tecessüm etse (maddîleşse), bir cennet-i hususiye (hususî cennet) ondan çıkar; o çekirdeğin şecere-i tûbâsı (cennetteki Tûbâ ağacı) olur." (11. Şua)Sualinizde geçen kişinin, öncelikle Peygamberimiz (sav)'in hayatını ve Kur'an'ı okumadan, Hz. Muhammed'in peygamber olduğunu ve ona kitap indiğini inkâr etmesinin mantikî hiçbir değeri yoktur. Çünkü hukukta bir kaidedir ki, 'ispat iddia sahibine aittir'. İddia sahibi olan Peygamber Efendimiz (asm)'ın kim olduğunu, tam olarak neleri iddia ettiğini ve iddiasına en büyük delil olarak gösterdiği Kur'an'ı okumadan 'bu iddialar tamamen yanlış demek' çok saçma bir tavidir. Bunun, 'ben ışınlama yapan yeni bir makine icad ettim' diye iddia eden bir adamın kim olduğunu ve iddiasının delillerini hiç araştırmadan, 'yok öyle bir şey' demekten farkı yoktur. Peki, bu tavırda konuşan mantık mıdır, yoksa art niyetler midir? İnsanı gerçeklere ulaştıracak bir şey varsa o da akıl ve mantıktır. Bu yüzdendir ki Kur'an'da defalarca 'neden aklınızı çalıştırmıyorsunuz?' mealinde ayetlerle insanlar duygularıyla değil akıllarıyla hareket etmeye davet edilirler. Şimdi de sualinizde geçen birinci meseleye Risale-i Nur'dan yapacağımız iki iktibas ile cevap verelim. Allah'ın Varlığı: "Nasılki bir kitab, bâhusus (özellikle) öyle bir kitab ki; her kelimesi içinde küçük kalemle bir kitab yazılmış, her harfi içinde ince kalem ile muntazam bir kaside yazılmış. Kâtibsiz olmak, son derece muhaldir (imkansızdır). Öyle de şu kâinat nakkaşsız (sanatları nakşedensiz) olmak, son derece muhal ender (içinde) muhaldir. Zira bu kâinat öyle bir kitabdır ki, her sahifesi çok kitablara tazammun eder (içine alır). Hattâ her kelimesi içinde bir kitab vardır. Her bir harfi içinde bir kaside vardır. Yeryüzü bir sahifedir, ne kadar kitab içinde var. Bir ağaç bir kelimedir, ne

kadar sahifesi vardır. Bir meyve bir harf; bir çekirdek, bir noktadır. O noktada koca bir ağacın programı, fihristesi var. İşte böyle bir kitab, evsaf-ı celal ve cemale (büyüklük ve güzellik sıfatlarına), nihayetsiz kudret ve hikmete mâlik (sahip) bir Zât-ı Zülcelal'in (yüce bir zatın) nakş-ı kalem-i kudreti (kudretinin sanat eseri) olabilir. Demek âlemin şuhudıyla (âlemi görmekle), bu iman lâzımgelir. İllâ (ancak) ki, dalaletten sarhoş olmuş ola..." (10. Söz)Peygamberliğin Lüzumu ve Hz. Muhammed (sav)'in Peygamberliği: "Şu kâinatın sahib ve mutasarrıfı (idarecisi) elbette bilerek yapıyor ve hikmetle tasarruf ediyor ve her tarafı görerek tedvir ediyor (çeviriyor) ve her şey'i bilerek, görerek terbiye ediyor ve herşeyde görünen hikmetleri, gayeleri, faideleri irade ederek tedvir ediyor. Madem yapan bilir; elbette bilen konuşur. Madem konuşacak, elbette zîşuur ve zîfikir (şuur ve fikir sahibi) ve konuşmasını bilenlerle konuşacak. Madem zîfikirle konuşacak, elbette zîşuurun içinde en cem'iyetli (zengin kabiliyetli) ve şuuru küllî (geniş) olan insan nev'i ile konuşacaktır. Madem insan nev'i ile konuşacak, elbette insanlar içinde kabil-i hitab (konuşmaya layık) ve mükemmel insan olanlarla konuşacak. Madem en mükemmel ve istidadı en yüksek ve ahlâkı ulvî (yüce) ve nev'-i beşere mukteda (öncü) olacak olanlarla konuşacaktır; elbette dost ve düşmanın ittifakıyla, en yüksek istidadda ve en âlî ahlâkta ve nev'-i beşerin humsu (beşte biri) ona iktida etmiş (uymuş) ve nisf-ı Arz (yerin yarısı) onun hükm-ü manevîsi (manevî hükmü) altına girmiş ve istikbal (gelecek zaman) onun getirdiği nurun ziyasıyla bin üçyüz sene ışıklanmış ve beşerin nuranî kısmı ve ehl-i iman, mütemadiyen (sürekli) günde beş defa onunla tecdid-i biat edip (bağlılık yenileyip), ona dua-yı rahmet ve saadet edip, ona medh ve muhabbet etmiş olan Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm ile konuşacak ve konuşmuş ve Resul yapacak ve yapmış ve sair (diğer) nev'-i beşere (insanlara) rehber yapacak ve yapmıştır." (19. Mektub) Sualinizde geçen ikinci mesele ise; Allah şu kâinatın yaratıcısı olduğuna göre elbette yaratılmışlara benzemez. Varlığı onların varlığından sonsuz derece farklı olacaktır. Bu sebeple Allah'a vâcibü'l vücut, yani varlığı zarurî ve yokluğu imkânsız olan denilir. Yaratılmışlara ise, mümkünü'l vücut, yani varlığı da mümkün, yokluğu da mümkün denilir.Yaratılmışlarda olan eksik özelliklerin Allah'da da olduğunu düşünmek için hiçbir mantıklı gerekçe veya sebep yoktur. Yani 'bir mahluk var olmak için bir yaratıcıya ihtiyaç duyuyor diye, haşa Allah'ın da var olabilmesi için ayrı bir yaratıcıya ihtiyaç var' demek tamamen gerçek dışı bir hayal ürünüdür.Bir kere bu düşüncenin sonu bizi bir safsataya götürür. Çünkü, o zaman o yaratıcı için de aynı soru sorulacaktır, ondan önceki için de sorulur, daha evvelki için de sorulur. Böyle sonsuza kadar uzayıp gitmesi imkânsız bir safsatadır. Öyleyse safsata ile sonuçlanan bu fikir yanlıştır. Demek ki muhakkak bir ilk yaratıcıya ihtiyaç vardır. O ilk yaratıcı ise Allah'tır. Varlığını bize yarattığı bütün sanat eserleriyle bildirdiği gibi, tarih boyunca 124 bin peygamber ve semavî kitaplar göndererek; ve son olarak Hz. Muhammed (sav)'i ve kendi sözleri olan Kur'an'ı göndererek hiç şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde bildirmiştir.Bazı insanlar, hiç şüpheye yer bırakmayacak bu delillere ulaştığı halde hâlâ inanmayabilir. Çünkü din bir imtihandır. Akla kapı açılır, fakat tercih insana bırakılır. Onların kabul etmemeleri bu delillerin zayıf olduğu anlamına gelmez. Çünkü kabul etmek istemeyen insana hiçbir şeyi kabul ettiremezsin. Üstad Bediüzzaman'ın bu durumu özetleyen çok güzel bir vecizesi ile yazıyı bitiriyoruz."İslâmiyet, Güneş gibidir, üflemeyle sönmez; gündüz gibidir, göz yummakla gece olmaz. Gözünü kapayan, yalnız kendine gece yapar."

